

Ἀπάνω ἀπὸ τὸ χειμερινὸ Θέατρο Καλουτᾶ, διαμορφώθηκε ἕνα θέατρο κομψὸ κι εὐχάριστο, ποὺ δὲ μοιάζει μὲ κανένα ἄλλο. Καθὼς τὸ στολίζουν πολλές γλάστρες καὶ λουλούδια, εἶναι ἕνα κηποθέατρο σὲ ταρατάσα. Θὰ ἦταν ἀκόμα δροσερότερο, ἂν δὲν τὸ ἐκλείνε ἐρμητικὰ μιὰ τέντα, ἡ ὁποία ὅμως, φαντάζομαι, θὰ ἀφαιρεθεῖ ἅμα ἐγκατασταθοῦν οἱ καύσωνες, καὶ πολὺ πιὸ ἄνετο ἂν δὲν τὸ ἐξυπηρετοῦσε ἕνας μοναδικός, μικρῆς χωρητικότητος ἀνελκυστήρας, ποὺ ἀναγκαστικὰ ἀργοπορεῖ τίς ἀνόδους καὶ καθόδους.

Σὲ τοῦτο τὸ θέατρο παρουσιάζεται ἕνα μιούζικαλ, τὸ «Μᾶς συγχωρεῖτε, διακοπὲς» τοῦ κ. Γ. Λαζαρίδη, ποὺ εἶναι κι αὐτὸ, ἂν ὄχι πρωτότυπο (ὁ ὅρος «πρωτότυπο» ἔχει πολὺ μεγάλες ἀξιώσεις), τουλάχιστον ἰδιότυπο. Ἡ βασικὴ του ὑπόθεση εἶναι ἀστυνομικῆς ὕφης καὶ ἡ λύση ἀπροσδόκητη. Γιὰ τοῦτο παρακαλοῦνται, δικαιολογημένα, οἱ κριτικοὶ νὰ μὴν τὴν ἀποκαλύψουν, γιὰ νὰ μὴ στερήσουν τὸ κοινὸ ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια στοιχεῖα ἐνδιαφέροντος: τὸ suspense.

Τὸ suspense εἶναι ὅξυ καί, καθὼς ὁ μῦθος διανθίζεται ἀπὸ εὐθυμα τραγούδια καὶ κεφάλτα, καλαίσθητα χορευτικὰ, ὀργανωμένα ἀπὸ τὸν κ. Μ. Καστρινό (τὸ χορευτικὸ προπάντων μὲ τὰ φωτιστικὰ παιχνίδια εἶναι ἐξάίσιο), καὶ παίζεται ἀπὸ μιὰ πλειάδα ἄσων ἡθοποιῶν, πλαισιωμένων ἀπὸ ἡθοποιούς ποὺ ὅλοι εἶναι ἐπαρκεῖς, προσφέρει ἀπλόχερα στὸ κοινὸ ὅ,τι ὑπόσχεται ἕνα μιούζικαλ νὰ χαρίσει: τέρψη.

'Απολαυστικοί είναι ό πάντα φίλος κ. Στ. Ξενίδης, οί γοητευτικοί κ.κ. Κ. Πρέκας και Χρ. Νέγκας, ό κ. Γ. Μαλλοῦχος, ή Κα Σ. Σαμπάχ, ό κ. 'Αλ. Τζανετάκος, ή Κα Κ. Λαμπροπούλου, πού ξέρει νά συνδυάζει τούς κωμικούς τόνους μέ παράστημα έμφυτης εὐγένειας κι άριστοκρατικότητας, ή σαγηνευτική Κα Α. Φόνσου, ό πληθωρικός κ. Δ. Νικολαΐδης, πού είναι κι ό σκηνοθέτης τής καλορυθμισμένης παράστασης, ή Κα Α. Καλουτᾶ, πού μετέφερε στήν πρόζα όλο τό έπιθεωρησιακό της μπρίο, έμπλουτισμένο μέ συναισθηματικές νότες. Μπορεΐ ή συγκίνηση πού προκαλοῦν οί νότες αυτές, έτσι όπως τίς τόνισε ό συγγραφέας, νά είναι κάπως φθηνή και πολύ τετριμμένη, άλλ' όπωςδήποτε φανερώνεται ότι ή Κα Α. Καλουτᾶ διαθέτει χορδές πού ως τώρα δέν τίς είχε αφήσει συχνά ν' άκουσθοῦν:

'Η μόνη μου επιφύλαξη για τή δομή τοῦ «Μᾶς συγχωρεΐτε, διακοπές» είναι πώς τᾶ έμβόλιμα έπεισόδια παραθέτονται περισσότερο κατά παράταξη παρά συμπλέκονται και συνυφαίνονται και πώς είναι όλα πολύ όμοιόμορφα και, συνεπακόλουθα, μονότονα. Διάφορα ζευγάρια άπατεώνων μπορεΐ νά είναι όλα τό ίδιο ένοχα για τήν κλοπή πού διαπράττεται σ' ένα ξενοδοχείο όπου ένοικοι περνοῦν τίς διακοπές τους. Στή διαμόρφωση όμως τῶν έπεισοδίων ό συγγραφέας θά έπρεπε νά είχε αναπτύξει περισσότερη εύρηματικότητα, φαντασία, ποιικιλία. 'Ένα πολύ έντυπωσιακό, άν όχι και πολύ καλαίσθητο, ξενοδοχειακό περιβάλλον, παρουσίασε ή εύρεία σκηνογραφική σύνθεση τοῦ κ. Γ. Πάτσα.